

елемент своєї власної реальності. Іншими словами, соціальна селекція маскується в системі освіти процедурою технічного отбора. Саме таким чином система освіти досягає визнання легітимності існуючого розподілу культурного капіталу [4, с. 103].

Отже, в рамках розглянутої концепції, освіта трактується як основний механізм соціального відтворення та інструмент ідеологічного конструювання, специфічний саме для сучасного функціонально диференційованого общества. За П. Бурдьє, предметна область соціології освіти пов'язана з вивченням ролі освіти в процесах культурно-соціального відтворення. Однак у своєму дослідженні П. Бурдьє не обмежується лише встановленням тих функцій, які виконує система освіти. Він також здійснює детальний аналіз умов функціональної диференціації системи освіти як самостійної підсистеми общества. Саме ця обставина дозволяє використовувати визначення предмета соціології освіти, запропоноване П. Бурдьє, для подальшої конкретизації предметного поля цієї галузі соціологічного знання. Предметом соціології освіти може виступати не тільки встановлення функцій системи освіти в сучасному суспільстві, а й аналіз специфічних для кожного суспільства соціокультурних умов функціональної диференціації системи освіти як самостійної сфери життєдіяльності суспільства.

Список використаних джерел

1. Бурдьє П., Вакан Л. Рефлексивна соціологія. Київ: Медуза, 2015. 224 с.
2. Городняк І. В. Соціологія освіти: навчальний посібник. Львів: Новий світ-2000, 2020. 265 с.
3. Дюфо Фредерік Гільєм. Значущість та неоднозначності економічної соціології Бурдьє. URL: <https://commons.com.ua/uk/sotsialni-strukturi-ekonomiki/>
4. Клімова Г. П. Освіта і цивілізація. Харків: Секція Право, 2018. 128 с.
2. Требін М. П., Воднік В. Д., Клімова Г. П. Соціологія: підручник. Харків: Право, 2010. 224 с.

Олена Скрипник

Особливе партнерство між Україною та НАТО

З початку повномасштабної військової агресії Росії проти України НАТО рішуче засудило дане вторгнення та висловлює всебічну підтримку мирній і демократичній Україні. Альянс постійно закликає Президента Путіна негайно припинити цю війну, повністю і без застережень вивести російські війська з України і по-справжньому взятися до дипломатії.

Так як Україна не є членом даної військової міжнародно організації то НАТО не може безпосередньо брати участь у військових діях. Проте,

Україна є країною-партнером НАТО, а це означає, що вона має тісну співпрацю з НАТО, але на неї не розповсюджується гарантія безпеки, запроваджена в договорі про заснування Альянсу. Саме на основі програми партнерства і розвивалось співробітництво нашої держави із НАТО, яке з 2019 р. стало пріоритетом у зовнішній політиці України закріпленого у Конституції України як – стратегічний курс України на членство в НАТО.

Відносини між Україною та НАТО почали розвиватися ще на початку 90-х років ХХ ст. і відтоді стали одним з найбільш значущих партнерств НАТО. Україна є єдиною країною серед держав-партнерів НАТО, яка брала участь в усіх основних операціях та місіях Альянсу [1].

Зокрема, з вересня 1999 р. по липень 2003 р. українські військові були у складі міжнародних сил з підтримки миру в Косово – КФОР, за весь період 323 військовослужбовці України перебували в Косово [2].

Після подій 11 вересня 2001 р. США розпочали одну із найбільших за своїми масштабами та кількістю учасників стабілізаційно-миротворчу операцію в Афганістані, в якій взяла участь і наша держава. З 2007 р. по 2014 р. 30 військовослужбовців Збройних Сил України взяли участь в операції Міжнародних сил сприяння безпеці в Ісламській Республіці Афганістан. 2 квітня 2009 р. Кабінет міністрів України та НАТО підписали двосторонню угоду «Стосовно транзитного перевезення територією України вантажів для забезпечення операції Міжнародних сил сприяння безпеці (МССБ) на території Ісламської Республіки Афганістан» [5]. І лише наприкінці 2021 р. коли США оголосили про виведення своїх військ з Афганістану особовий склад українського національного персоналу Місії НАТО в Афганістані «Рішуча Підтримка» повернувся в Україну.

Україна також взяла участь у миротворчій місії НАТО в Іраку, а саме з 11 серпня 2003 р. по 9 грудня 2008 р. Україна прийняла рішення про участь в антиіракській коаліції для врегулювання конфлікту мирним шляхом і в рамках ООН. Українські військовослужбовці виконували завдання на ірано-іракському кордоні, в населених пунктах Ель-Кут, Ель-Хай, Ес-Сувайра, Вавилон, Багдад та на пункті переходу «Арафат» (форт Бадра) [6].

З 2007 р. по 2013 р. 249 українських військовослужбовців взяли участь в антитерористичній операції НАТО «Активні зусилля», яка була спрямована на боротьбу з тероризмом у Середземному морі. В даній операції взяли участь такі українські кораблі як «Луцьк», «Гетьман Сагайдачний» та фрегат українських ВМС «Тернопіль» [3]. Окрім того, у 2013–2014 рр. фрегат «Гетьман Сагайдачний» Військово-Морських Сил Збройних Сил України брав участь у операції НАТО «Океанський щит». Дана операція відбувалась біля узбережжя Сомалі, в ній взяли участь 249 українських військовослужбовців [4].

Тому, після 24 лютого 2022 р. Україна очікувала на всебічну підтримку зі сторони НАТО, а саме, закрити небо над Україною та

військової підтримки. Проте Альянс повідомив, що дії НАТО є оборонними, покликаними запобігати конфлікту, а не провокувати його. Альянс несе відповідальність за те, щоб уникнути ескалації цієї війни і її поширення за межі України, внаслідок чого вона стала б ще більш руйнівною і небезпечною. Запровадження безпольотної зони над Україною призвело б до прямого протистояння між силами НАТО і Росії. Це означало б ескалацію війни і спричинило б ще більші людські страждання і спустошення в усіх причетних країнах [1].

НАТО допомагає координувати запити України про допомогу та сприяє наданню союзниками гуманітарної допомоги і нелетальної зброї. Окремі держави-члени НАТО надсилають до України озброєння, боєприпаси, медикаменти та інше необхідне військово-обладнання, зокрема, для забезпечення кібербезпеки і захисту від загроз біологічного, хімічного, радіологічного і ядерного характеру.

Разом з Європейським Союзом та іншими партнерами НАТО допомагає координувати дії союзників з ухвалення безпрецедентного пакету обмежувальних заходів, накладених на Росію внаслідок її жорстоких і безсовісних дій. Ці заходи включають масштабні та жорсткі санкції. Держави-члени Альянсу також підтримують зусилля, спрямовані на забезпечення міжнародного розслідування нелюдських злочинів, зокрема шляхом надання Україні правової допомоги.

Отже, особливі партнерські відносини між Україною і НАТО спрямовані на тісну співпрацю, проте вони не передбачають розповсюдження на Україну гарантій безпеки, запроваджених в договорі про заснування Альянсу. В умовах війни нашій державі потрібно або й надалі вести активну євроатлантичну інтеграцію з метою набуття членства в НАТО та отримання гарантій безпеки, або ж шукати нові можливості для створення гарантій безпеки в майбутньому.

Список використаних джерел

1. Відповідь НАТО на вторгнення Росії в Україну. *Організація Північноатлантичного договору*. 08.04.2022. URL: https://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_192648.htm
2. Історія миротворчої діяльності Збройних Сил України. *Міністерство оборони України*. Офіційний веб сайт. URL: <http://www.mil.gov.ua/diyalnist/mirotvorchist/istoriya-mirotvorchoi-diyalnosti-zbrojnii-sil-ukraini.html>
3. Операція НАТО «Активні зусилля»: залучення корабля Українських ВМС. *Організація Північноатлантичного договору*. 21.10.2009. URL: https://www.nato.int/cps/uk/natolive/news_58535.htm
4. Три дні фрегату «Гетьман Сагайдачний» в операцій НАТО «Океанський щит». *Новини Військово-Морських Сил Збройних Сил України*. 24.09.2018. URL: <https://navy.mil.gov.ua/elementy-operatsij-nato-oceanskyj-shhyt-ta-yes-atalanta/>
5. Українські військові повернулися з Афганістану, де допомагали місії

НАТО. УКРІНФОРМ. 09.06.2021. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3261899-ukrainski-vijskovi-povernulisa-z-afganistanu-de-dopomagali-misii-nato.html>

6. Участь ЗС України у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки. *Міністерство оборони України*. Офіційний вебсайт. URL: <http://www.mil.gov.ua/diyalnist/mirotvorchist/>

Юлія Сорока

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ФОРМУВАЛЬНОГО ОЦІНЮВАННЯ В ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Формувальне оцінювання є частиною навчального циклу і розуміється як систематичне інтерактивне оцінювання успішності учнів, тобто оцінювання, що відбувається за постійної активної взаємодії всіх учасників навчального процесу.

Діяльність учителя та учнів у процесі формування оцінювання можна представити у вигляді такої послідовності дій:

- постановка об'єктивних і доступних для учнів навчальних цілей та вироблення критеріїв оцінювання;
- забезпечення ефективної рефлексії учнів;
- створення ефективного зворотного зв'язку;
- забезпечення активної участі учнів у процесі навчання;
- корегування процесу навчання з метою покращення результатів спільної діяльності учня і вчителя [1, с. 77–85].

Вмотивованість педагога та усвідомлення ним низки особливостей та критеріїв є основною умовою ефективного впровадження формування оцінювання. Учитель не тільки здійснює оцінювання, а й організовує його як діяльність учнів з оцінювання, само- та взаємооцінювання.

Формувальне оцінювання зосереджено на складному комплексі, який включає:

- а) об'єктивні результати навчальної діяльності (предметні знання, уміння, навички, досвід виконання способів діяльності, предметні компетентності);
- б) суб'єктивні надбання особистості – досвід виконання творчої діяльності, загальнонавчальні та надпредметні вміння, особистісні якості учнів (довільність регуляції діяльності й поведінки; характер рефлексії, здатність до аналізу, наявність внутрішнього плану дій, пізнавального ставлення до дійсності), ціннісні ставлення тощо [2, с. 36–42].

У процесі формування оцінювання змінюється і сама форма оцінювання – з бальної на словесну, вербальну, описову.

Навчальні досягнення учнів початкової школи з усіх навчальних предметів підлягають виключно словесному оцінюванню. Учитель може